

חייב ככולן. חמשה דברים: הכי דמי. שהיא הזקן בלא חבורה: לאו כגון שהכחו כו'. דבאין סופו לחזור ליכא למימר דכל בלא חבורה סופו לחזור הוא: שגלחו. דלפחמיה ממספיה בלא חבורה: הי"ג גלחו מהדר הדך היינו צעיינן. כלומר מה לי שיער מה לי דהא

בסופו לחזור מתייצב ליה: נשא. סם המשיר את השער ואינו חוזר ואיכא זקן דהא אפחמיה ממספיה דמוס הוא: קרטופני. בקעים בקעים סקטוין: מלווחי ליה. מכלאיביס לו מחמת חזק הסס: דנעי לאסויי. לנעלא דהנך קרטופני: שצט דהוי מניקד צי כווי. לשון מרקד במנויות: דנעי אחווי גווי. מרלה יניעוע ברלאשו להראות מני שחוק כדך הלניס דהשתא על שירפא הנך קרטופני לא מני מחוי ועל"פ שלא נטלו משאר מלאכה נותן וז שצט זו הויל ומלאכתו צך: שצט גדולה. דמי ידו: ושצט קטנה. כל ימים שיפול למשכד רואין אותו כאליו הוא שומר קישואין: שכלל יוס ויוס. עד שיחזור לקדמותו נותן לו בכל יוס כמו שנסכרים פועלים צוק לו כשומר קישואין דהא לרצא לא יכיל ליה דמי ידו: הי"ג הקוטע יד עבד עברי של חצירו. קוטע ממש דאין סופו לחזור: ואלל רבו לא פיחת. שלא נטלו ממלאכה: פיחת אלל רבו. אף אלל רבו כגון קוטע את ידו: וקולן. עניינס שעיריים: רואין אודן ואפילו את העשירים: כאליו ידו כו'. ואין שמוין את העני לפי עניותו להקל ולא את העשיר לפי עשרו שהרי אין לדמי צמתו סוף אלל כולן שוין צך: כפחותי שצט. פחותים שצעיינס להקל דקוין דעני הוא צמתו קלה: סומא אין לו צוסט. לקמן בצמעתין ע"פ: אלל רבי שמעון סיא. דליהו נמי לאו כי הדדי משוי להו: אין לעבדי צוסט. צמעתין היא דף פ"ו). נכתוון לנייש את זה כו' פטור מדשעתין ליה לרי שמעון גצי קטלא באלו הן הנשרפין (סנהדרין דף ע"ג). נכתוון להרוג את זה והרג את זה פטור הכא נמי לא שנט דעטמא דהתם משום וארצו לו הכא נמי כתיב צמזשוי: שיימין צט. צוסת זה ואותו שומא יתן לצן חורין זה: כדאמר רב פפא. לקמן ע"פ: דמיכלמו

החובל פרק שמיני בבא קמא

פו.

בגון שחרשו. וא"ת ואמאי חייב ככולן הא דמי כולו נותן ולפי ר"י דלעיל ינחא דמכל מקום יש כאן זכר בושט וריפוי אף על גב דשצט בכלל דמי כולו שייך לשנות חייב ככולן משום אחריני: שבת גדולה לעבד. כדי שיאל מצית רבו צידו שלימה ושצט קטנה לרב אע"פ שניפסקד הרב שאם לא נקטעה יד או רגלו היה דלי דוולא ואילי בשליחותיה ועכשיו אין יכול כי אם לשמור קישואין ופחמ חשצין ליה השתא כמו חלה דאמר צפיק קמא דקדושין (דף י"ז. וס) דאין חייב להשלים דנסתפסה שדה ואף על גב דחלה ארבע שנים חייב להשלים התם אין עושה שום מלאכה אבל הכא יכול לשמור קישואין או פחמ:

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ר"ב אמר ינתן הב"ד לרב גרסינן וכן גרס ר"ת א' וצמפריס היא כתוב הכל לעבד וקשה שצט קטנה למה לא יהיה הכל לרב אלל הכל לרב גרסינן שצט קטנה הכל לעצמו ושצט גדולה ילקח קרקע והרב אוכל פירות שמפסקד הוא צקטעית ידו ללא מני למילי דוולא ולמילי בשליחותא אלל לשמור קישואין או פחמ:

פ"ח אצל רבו. ל"ג ואלל ענמו לא פיחת פלוגמא דלצני ורצא דהתם כ"ע מודו דינתן הכל לרב אלל גרסינן פיחת אלל ענמו ואלל רבו פלוגמא דלצני ורצא ומיהו גס אגירקא זו קשה לר"י דכבר אמר זה דפליגי צקוטע יד עבד עברי ואורי"ד יש לישב דיוחק לרב ענמו לא פיחת שמהו צוה פלוגמא דלצני ורצא כגון הכהו על ידו וזממה וסופה לחזור קודם שיאל לחירות ללצני נותנין שצט קטנה לרב ושצט גדולה לעבד ואע"ג דלא מפסקד העבד מילי אלל כל ההפסק של הרב הוא מ"מ כיון דשס נוק הוא לו וצנוק של קרעית ידו אין לרב אפי' פירות לאצני גס צחוקו זה לא יטול כלום ולרצא נותן הכל לרב שצמו שכלל יוס ויוס:

כאילו הן בני חורין שירדו מנכסיהם. כי יש עשירים שאין צמזשין יותר מצני חורין שירדו וכן עניינס ואין יכולין לקדקע עליהם כ"כ אלה מהן מצמיש כאליו יד ואיזה מצמיש יותר או פחות וכיוצא בזה מלינו צמעתין. גצי העציר טלימו ופרע ראש של אשה צוק דאין מוקדקין דבדכ אם היו שס צני אדם שרגיל להצמיש יותר מפניהם כגון צני אדם חשוזים או לא אלל שיש לשומא אחת:

עד שיתכוון לו. וא"ת לרבנן צמזשוי מאי דרשי ציה ושמא מצעי ליה לשום דרשה: אב"ל צמישם שיימינן בהו. ולא דמי נכתוון להרוג את הצהמה והרג את האדם לכתי והרג את ישראל דהתם איכא קרא דדרשין צפרק צ דמכות (דף ז' צבלי דעת פרע למתכוין להרוג את הצהמה כו' והכא ליכא קרא ולא ילפינן מהתם דהא מצעי לן קרא הכא לרבי שמעון לפטור נכתוון לנייש את זה וצייש את זה אף על גב דאיכא קרא צדיני נפשות:

ערוס

ערוס

עין משפט
נר מצוה

ל' א מ"י פ"ה מהלכות ממיס הלכה ו סנה לאון ריע טושע"י י"ד סימן רמ"א ס"ף ב: ל' ב ג מ"י פ"ב מהלכות חובל ומזיק הלכה ד סנה עשין ע טושע"י ח"מ סימן טכ ס"ף י: ל' ד מ"י שם הלכה ב מ"ז מ"י שם פ"ה הלכה ג מ"ח מ"י שם טושע"י ח"מ סימן טכ ס"ף ב:

הגהות הב"ח

(א) גמ' כפחותין שצטן השתא מני ר"י מ"מ:

גליון הש"ס

גמ' ושבט קטנה לרב ע"ין כמזכות דף קה ע"ב מוספות ד"ה שלה:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

(א) תוס' ד"ה רבא אמר וכו' ובספריס היה כמות דף פו ע"א דקמא חוק מן השצט ממון שהוא עלו"י כמ"ה המוספות לענין עבד מצעי צמישין דף י"ב ע"ב ד"ה רפואתו וכו' ועשה"ה דיוק:

מוסף רש"י

וצמתה. יבשה (גיטין צ"ב). שבט גדולה. הן פחת דמיו לומכר עכשיו צוק והוא נוק. ולהכי קרי ליה שצט. שפחת דמיו של עכשיו אינו אלל משום שצט. שאינו ראוי לשנות מלאכה בשתי ידיו עד זמן שמחזור ידו, אלל לשמור קישואים ידו ראוי לאחר שיקל ממנו כלל המכה קמא. ושבט קטנה. היינו כאלו הוא שומר קישואין. שנתן לו כל ימי חליו שיסבב צממה ממתת חוליו זה שאינו יכול לשמור קישואים (ט"ז). דמי שבתו שבכל יום ויום. ואין כאן פחת דמיס. הואיל וסופו לחזור. אלל לפי שצט של כל יום יתן לו כל ימי נפילתו למטה יתן שכר אדם שלם לפי מלאכה שהיה רגיל צה. וכשיעמוד ויהא ראוי לשמור קישואין ישמור קישואין חה יתן לו פחת קישואין (ט"ז). אין לעבדים בושט. המצייש את העבד, לא חייבמו מורה למת דמי צממו (סנהדרין ע"ב).

ערוס

תורה אור השלם

1. ובי ידקה איש שגא לרעהו וארב לו וקם עליו והכהו נפש וקם וקם אל אחת הערס דברים יט א: 2. כי יצא אנשים יחדו איש ואחיו וקרבא אשת האחד להציל את אישה מיד מכהו ושללה קה ודחוקה במבשתי. דברים כה יא

רבינו הגנאל

וקתאני חייב ככולן, שעמ מינה דמכה אביו ואמו כי האי גונא וחיוב ככולן. דחוקי, לא בשחורב בלא לאביו. ואקשינן, או חורש בן מות הוא דהא אמ' רבה המכה אביו וחורשו חייב מיתה, אי איפשר בלא חבורה, בעידנא דמחי ליה טיפתא דרמא נפלה ליה באניה והוי חוטא ופרקינן, לא בשגלחו. או בשגלחו סופו לחזור השער, והניו בעיין. דחוקי, לא דמי לבצין מתניתין לא הדר כגון דסכיה נשא. פיר', גלחו ומשה בראשו סם שאינו צומח בה שער לעולם. וחיוב ככולן דקתאני במתניתין, נוק, כדאמרין. צער, דאית ליה קרטופני שנתן חבורתו והיה השער מגינה עליהן והתה מצטער עליהן. ריפוי, דנעי אטויהו. שבת, שדה בני הלולא שחוק מגולה ראש ונטול שחוק ועכשיו מתיבש מפני קרטופני בראשו, בושט, אין לך בשת גדולה מזו. והא בעיא דרבה, לאבי ורבה פשיטא להו. דאיתמר, הכהו על ידו צמתה וסופו לחזור, אמ' צבתי נותן לו רבי שבת גדולה והוא הנותן כדאמרין שמתן אצל עבד, ושבט קטנה רואין כאלו שומר קישואין. רבא אמ' אינו נותן לו אלל שבתו שבכל יום. איתמר הקוטע יד עבד עברי שלחבירו וכו'. רבא אמ' הכל ינתן לרב, ויקח דמי נזק קרקע ואוכל הרב הפירות עד שיצא העבד. פשיטא פיחת אצל עצמו ואצל רבו לא פיחת. איני דמי, דפסקיה לריש הוייה הכל לעצמו. פיחת נמי אצל רבו, כגון הקוטע את ידו, הינו פלוגתיהו דאבי ורבא. הלכה כרבא. ויש אונת. פיר' ראש אונת. ויש נחיריה, מלשון מנחיריה יצא עשן, והו בשלשן ישמעאל דאם אנה. ירושלמי. אמר ר' יוחנן הקוטע יד עבדו שלחבירו רבו נטול חמשה דברים וכו'. פיר' עבד כנעני. אי' ר' שמעון האבד נתכוון לבייש את זה ובייש את זה פטור, מאי טעמא בקטלא נ' ויקימא לן' דאינו חייב בבששת עד שיתכוון לו.